

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 156/08-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. mája 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. Z. (...), t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátom Mgr. V. Š., B. vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 90/07 a jeho uzneseniami z 23. októbra 2007 a 13. novembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. Z. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 23. októbra 2007 faxom a 26. októbra 2007 poštou doručený originál sťažnosti Ing. M. Z. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 90/07 a jeho uzneseniami z 23. októbra 2007. Podaním z 11. februára 2008 doručeným ústavnému súdu 18. februára 2008 sťažovateľ rozšíril petit sťažnosti tak, že sa domáhal vyslovenia porušenia svojich označených práv aj uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 90/07 z 13. novembra 2007.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) sp. zn. ČVS: ORP-4203/2-OSV-B2/2005-MV z 24. októbra 2005 bolo proti sťažovateľovi vznesené obvinenie pre trestný čin násillia proti skupine obyvateľov a jednotlivcovi podľa § 197a ods. 1 a 2 Trestného zákona (ďalej len „skutok 1“). Následne 7. decembra 2005 bolo proti sťažovateľovi uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva sp. zn. ČVS: ORP-2223/1-OSV-B2-2005 vznesené obvinenie pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 2 písm. b) a c) Trestného zákona (ďalej len „skutok 2“). Sťažovateľ bol pre skutok 2 vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Tp 1688/05 z 9. decembra 2005 s tým, že väzba začala plynúť 7. decembra 2005. Dňa 8. decembra 2005 bola okresnému súdu na sťažovateľa podaná obžaloba pre skutok 1. Uznesením okresného súdu zo 7. marca 2006 okresný súd vrátil obžalobu podanú pre skutok 1 prokurátorovi na došetrenie z dôvodu, že tento skutok mal byť zahrnutý do skutku 2. Prokurátor vec došetril a okresné riaditeľstvo uznesením z 1. júna 2006 spojilo trestnú vec sťažovateľa pre skutok 1 a pre skutok 2 na spoločné konanie vedené pod sp. zn. ČVS: ORP 2223/1-OVK-B2-2005-Ch (t. j. pod sp. zn., pod ktorou bolo vedené trestné konanie pre skutok 2). Prokurátor 20. júla 2007 opätovne podal obžalobu, v ktorej už bol skutok 1 zahrnutý do skutku 2. Rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ uznaný za vinného. Uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 45/07 z 15. mája 2007 bol odsudzujúci rozsudok zrušený. Ďalším rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 131/06 z 22. júna 2007 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania skutku 2, v ktorom bol zahrnutý aj skutok 1.

Do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu „*nebolo trestné stíhanie ukončené, pričom v súčasnosti je odvolanie sťažovateľa proti odsudzujúcemu rozsudku prejednávane KS BA*“.

Dňa 18. októbra 2007 sťažovateľ „*požiadal o prepustenie z väzby pre uplynutie najvyššej prípustnej doby väzby. KS BA do dnešného dňa o jeho žiadosti nerozhodol*“.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že v jeho prípade je „*podľa § 76 ods. 6, 7 TP najvyššia prípustná lehota väzby v konaní pred súdom 18 mesiacov. Táto lehota začína (...) plynúť podaním obžaloby. V prípade vrátenia veci prokurátorovi na došetrenie spočíva odo dňa doručenia spisu prokurátorovi v zmysle ust. § 77 ods. 10 TP*“.

Od podania obžaloby 8. decembra 2005 pre skutok 1 „*do vrátenia veci na došetrenie uznesením OS BA II zo dňa 07. 03. 2006 uplynuli minimálne 3 mesiace väzby v konaní pred súdom. V skutočnosti však uplynula dlhšia doba väzby v konaní pred súdom, pretože spis určite nebol doručený prokurátorovi v ten istý deň.*

Od opätovného podania obžaloby dňa 20. 07. 2006 (...) začala opäť plynúť doba trvania väzby pred súdom, pričom dňa 20. 10. 2007 uplynulo ďalších 15 mesiacov. Spolu s predchádzajúcimi 3 mesiacmi, tak najneskôr dňa 20. 10. 2007 uplynula obžalovanému najvyššia prípustná doba trvania väzby v konaní pred súdom, najneskôr v tento deň preto mal byť obžalovaný z väzby podľa ust. § 79 ods. 1 TP prepustený“.

Keďže krajský súd tak neurobil, podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho označených základných práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 90/07, prepustil ho na slobodu a priznal mu úhradu trov právneho zastúpenia. Keďže medzičasom bol sťažovateľ právoplatne odsúdený, žiadal, aby ústavný súd vydal tento zmenený nález:

„1. Krajský súd v Bratislave nečinnosťou vo veci vedenej pod sp. zn. 3 To 90/07 porušil základné práva Ing. M. Z. zaručené v čl. 17 ods. 1 a 5 Ústavy SR a jeho právo zaručené v čl. 5 ods. 3, 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Krajský súd v Bratislave je povinný Ing. M. Z. bez meškania prepustiť z väzby.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť náhradu trov konania Ing. M. Z. na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ďalej sťažovateľ žiadal, aby mu ústavný súd priznal úhradu trov konania.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 1 T 131/06, ktorý si ústavný súd v rámci predbežného prerokovania veci vyžiadal, vyplýva, že krajský súd 23. októbra 2007, t. j. v deň spísania sťažnosti, rozhodol o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby z 18. októbra 2007 (žiadosť zamietol). Krajský súd 13. novembra 2007 rozhodol o ďalšej sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby (žiadosť zamietol a písomný sľub neprijal), ako aj o jeho odvolaní proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu (odvolanie zamietol). Sťažovateľ 13. novembra 2007 nastúpil výkon trestu odňatia slobody.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím v súlade s ustanovením odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo

inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím (...), má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nepripúšťa.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Preto ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Viazanosť návrhom platí zvlášť pre návrh na rozhodnutie vo veci samej (petit sťažnosti), čo znamená, že ústavný súd rozhoduje o porušení práv a slobôd v rozsahu, ako ho vymedzí sťažovateľ v návrhu na rozhodnutie ústavného súdu.

1. Sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 90/07 z 13. novembra 2007 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Petit sťažnosti sťažovateľ upravil (rozšíril o uznesenie z 13. novembra 2007 a o postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu) podaním z 11. februára 2008 odovzdaným na poštovú prepravu 14. februára 2008 a doručeným ústavnému súdu 18. februára 2008, teda až po doručení pôvodnej sťažnosti z 23. októbra 2007. Uvedeným podaním z 11. februára 2008 sťažovateľ na výzvu ústavného súdu zaujal stanovisko k vyjadreniu krajského súdu z 21. decembra 2007.

Ako vyplýva z doručenky okresného súdu, napadnuté uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 11. decembra 2007. Na doplnení sťažnosti (ktorého obsahom bolo o. i. aj rozšírenie petitu o uznesenie krajského súdu z 13. novembra 2007) je uvedený dátum spísania 11. február 2008 a na obálke je dátum odovzdania na poštovú prepravu 14. február 2008. Ústavnému súdu bolo predmetné podanie doručené 18. februára 2008.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, a s prihliadnutím na dátum doručenia právoplatného rozhodnutia krajského súdu sťažovateľovi (11. december 2007), ako aj so zreteľom na deň odovzdania doplnenia sťažnosti na poštovú prepravu (14. február 2008) ústavný súd považoval za dostatočne preukázané podanie sťažnosti voči označenému postupu a uzneseniu krajského súdu po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne napr. III. ÚS 301/04, III. ÚS 302/04, III. ÚS 315/05).

Z týchto dôvodov rozhodol ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, že sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene.

Navyše, sťažovateľ bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia iba stroho konštatuje, že po uplynutí prípustnej doby väzby krajský súd „*dva razy zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby a to uzneseniami z 23. 10. 2007 a 13. 11. 2007*“, čo vyústilo do zmeny petitu jeho rozšírením o namietané uznesenie krajského súdu z 13. novembra 2007 bez ozrejmenia väzby na konkrétny prípad. Argumentácia sťažovateľa sa teda zúžila iba na samotné konštatovanie o porušení jeho označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 90/07 z 13. novembra 2008 bez zdôvodnenia, v čom má podľa neho toto porušenie spočívať.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, pričom je potrebné ich konkretizovať nielen právne označením článkov ústavy alebo kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, ale aj skutkovo.

Sťažnosť v tejto časti, ktorá bola doručená ústavnému súdu ako doplnenie k sťažnosti, neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, a preto nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

V súvislosti s nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti ústavný súd uvádza, že sťažovateľ je zastúpený advokátom.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti mohol odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

2. Ústavný súd sa ďalej zaoberal tou časťou sťažnosti sťažovateľa, v ktorej namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy postupom krajského súdu vedeným pod sp. zn. 3 To 90/07 a jeho uznesením z 23. októbra 2007 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol:

„Z obsahu spisu sa zisťuje, že obžalovaný bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Bratislava II. sp. zn. Tp 1688/05 z 09. 12. 2005 dňom 07. 12. 2005 o 07.30 hod z dôvodu § 67 ods. 1 písm. c/ Tr. por. v tej súvislosti, že bolo voči nemu vznesené obvinenie pre trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 2 písm. b/, c/ Tr. zák.

Dňa 20. 07. 2006 bola na neho podaná obžaloba pre trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 2 písm. b/, c/ Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005 a pre trestný čin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 217 písm. b/ Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005, v ktorej veci sa nachádza vo väzbe od 07. 12. 2005. Neprávoplatným rozsudkom Okresného súdu Bratislava II. sp. zn. 1 T 131/06 zo dňa 22. 06. 2007 bol obžalovaný Ing. M. Z. uznaný vinným zo spáchania trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005 a z trestného činu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 217 písm. b/ Tr. zák. a odsúdený podľa § 215 ods. 2 Tr. zák. a § 35 ods. 2 Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere osem rokov a päť mesiacov so zaradením pre výkon tohto trestu do I. nápravno-výchovnej skupiny a k trestu prepadnutia veci.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolanie, o ktorom doposiaľ nebolo rozhodnuté.

Keďže je dôvodné podozrenie, že obžalovaný sa teraz riešenej trestnej činnosti dopustil v skúšobnej dobe pri podmienenom odsúdení za taký istý úmyselný trestný čin a teda predchádzajúci uložený výchovný trest sa minul účinkom, pretrváva dôvodná obava, že po prepustení na slobodu by pokračoval v páchaní trestnej činnosti tak, ako to bolo konštatované v predchádzajúcich rozhodnutiach o jeho ponechaní vo väzbe. Jeho vyjadreniu, že mieni odcestovať na východné Slovensko, nie je možné uveriť, keďže v podstate už v roku 2004, keď bol vzatý do väzby v predchádzajúcej obdobnej veci prehlásil, že sa zo spoločnej domácnosti odsťahuje, čo sa však nestalo. Ako totiž vyplýva z obsahu spisu, i keď sa krátko zdržal i u rodičov na východnom Slovensku, avšak opäť sa vrátil do spoločnej domácnosti k deťom a manželke. Naviac, keďže terajšie trestné konanie nie je ukončené, aby sa naň obžalovaný mohol dostavovať, musí zotrvať v Bratislave a preto pretrváva dôvodná obava, že by v konaní voči blízkym mohol pokračovať i mimo bytu, keďže podľa neprávoplatného rozsudku sa mali jeho útoky realizovať i mimo bytu.“

K sťažovateľovej námietke, že 20. októbra 2007 uplynula u neho v konaní pred súdom väzba v trvaní 18 mesiacov, krajský súd vo svojom uznesení uviedol, „že zo spisu nepochybne vyplýva, že v tejto trestnej veci bol vzatý do väzby dňa 07. 12. 2005 tak, ako to bolo vyššie uvedené. Táto väzba v prípravnom konaní trvala nepretržite do 20. 07. 2006, kedy bola na neho podaná obžaloba pre horeuvedené trestné činy. Od tejto doby začala plynúť súdna lehota väzby v trvaní osemnásť mesiacov, ktorá by mala uplynúť 20. 01. 2008 a nie 20. 10. 2007, ako sa to mylne domnieva obhajoba.

Je pravdou, že dňa 08. 12. 2005 bola na obžalovaného na Okresný súd Bratislava II. podaná obžaloba pre trestný čin násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a ods. 1, 2 Tr. zák. pod sp. zn. 1 T 79/05, avšak v tejto veci nebol obžalovaný nikdy vo väzbe. Z obsahu spisu je evidentné, že sudcom Okresného súdu Bratislava II bol v tejto veci žiadaný súhlas od Okresného prokurátora Bratislava II. sp. zn. 1 Pv 1542/05 na jeho predvedenie na hlavné pojednávanie, čo je neklamným znakom, že nebol v tejto veci, t. j. 1 T 79/05 vo väzbe, ale že väzba musela byť v inej veci a to v teraz súdenej trestnej veci.

Nakoľko, ako vyplýva z vyššie uvedeného, dôvody preventívnej väzby u obžalovaného trvajú nezmenene i naďalej, krajský súd jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zamietol“.

Predmetom konania vedeného krajským súdom v konaní o rozhodovaní o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby bolo posúdiť existenciu dôvodov na ďalšie trvanie väzby. Z obsahu a z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že súd sa vysporiadal so všetkými právne relevantnými argumentmi rozhodnými na rozhodnutie o sťažovateľovom zotrvaní vo väzbe, a teda o zamietnutí jeho žiadosti. Sťažovateľova nespokojnosť s obsahom rozhodnutia krajského súdu nie je dôkazom jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

Ústavný súd je oprávnený a povinný preskúmať, či všeobecný súd rešpektoval možnosť uplatniť právo na prepustenie z väzby, či o každej žiadosti o prepustenie rozhodol a či jeho rozhodnutie vychádzalo zo skutkových dôvodov, ktoré viedli k uvaleniu a trvaniu väzby. Ak všeobecný súd tieto princípy dodržal a dodržiava v priebehu trestného stíhania obvineného, nemožno podľa názoru ústavného súdu vstupovať do jeho právomoci preskúmaním jeho úvah a hodnotení o existencii alebo neexistencii skutkových okolností odôvodňujúcich obmedzenie osobnej slobody uvalením a ďalším trvaním väzby.

Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu zodpovedá požiadavkám, ktoré vyplývajú z čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy pre rozhodnutia o väzbe. Trvanie dôvodov väzby sťažovateľa krajský súd skúmal v rozsahu ich zákonného vymedzenia, väzobný dôvod odôvodnil konkrétnymi skutkovými okolnosťami a výklad príslušných ustanovení Trestného poriadku nevykazuje znaky svojvôle. Ústavný súd zo sťažnosti nezistil také skutočnosti, ktoré by spochybňovali závery krajského súdu o existencii zákonného dôvodu väzby sťažovateľa ani ich odôvodnenie krajským súdom.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že konanie krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 3 To 90/07 a najmä jeho rozhodnutie z 23. októbra 2007 z právneho hľadiska nemohlo vyvolať také účinky, ktoré by boli spôsobilé porušiť označené práva sťažovateľa, a preto bola sťažnosť v tejto časti odmietnutá z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

3. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru „*nečinnosťou*“ krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 90/07.

Sťažovateľ vo svojom podaní z 11. februára 2008, v ktorom reagoval na vyjadrenie krajského súdu, namietal, že krajský súd sa „*Ku sťažovateľom namietaným prietahom tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom prvého stupňa (...) vôbec nevyjadril*“, ale zaoberal sa „*iba včasnosťou rozhodovania o žiadostiach sťažovateľa o prepustenie z väzby*“. Paradoxne však ďalej uviedol, že on „*prietahy v konaní KS BA nenamieta, tvrdí iba, že KS BA mal na predchádzajúce prietahy reagovať prepustením sťažovateľa z väzby*“.

Pokiaľ sťažovateľ chcel svojou sťažnosťou namietat postup vyšetrovateľa, prípadne prokurátora v prípravnom konaní a postup v konaní pred súdom prvého stupňa, mal podať sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavnému súdu (po splnení podmienok podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde) proti orgánu verejnej moci, pred ktorým malo dochádzať k týmto prietahom a v súvislosti s tým aj k porušovaniu jeho označených práv v súvislosti s nedostatočnou rýchlosťou rozhodovania v jeho trestnej veci.

Sťažovateľ právne zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom však ako porušovateľa svojich označených práv v petite sťažnosti označil krajský súd. Krajský súd však uvedené práva sťažovateľa vychádzajúc z obsahu v okolnostiach danej veci porušiť nemohol.

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi sťažovateľom namietaným postupom krajského súdu a ním označenými právami, ústavný súd sťažnosť odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti z dôvodov uvedených v odôvodnení tohto rozhodnutia neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v návrhu na rozhodnutie vo veci samej jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2008